

Sygn. akt I 1 C 483/23 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2023 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

Sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Nowicka-Midziak

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2023 r. w Gdyni na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko K. Z.

o zapłatę

zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11 079,52 zł. (jedenaście tysięcy siedemdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 marca 2023r do dnia zapłaty;

oddala powództwo w pozostałym zakresie;

zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 303,30 zł. (dwa tysiące trzysta trzy złote trzydzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia wyroku do dnia zapłaty;

przyznaje kuratorowi pozwanego E. A. wynagrodzenie w kwocie 1440 zł. (jeden tysiąc czterysta czterdzieści złotych) za sprawowanie funkcji.

Sygn. akt **I 1 C 483/23 upr.**

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko K. Z. o zapłatę kwoty 11.079,52 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kosztów sądowych wraz z kosztami opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu podano, że wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 13 sierpnia 2019 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II W 719/19 pozwany został uznany za winnego tego, że w dniu 7/8 marca 2019 roku w G. przy ul. (...) na płycie boiska naniósł napisy o nieprzyzwoitej treści bez zgody zarządzającego tym miejscem (...) Centrum (...), uszkadzając tym samym jego nawierzchnię.

W toku postępowania likwidacyjnego powód uznał swoją odpowiedzialność odszkodowawczą do kwoty 11.079,52 zł i wypłacił ją poszkodowanemu.

Powód skierował do pozwanego pismo z dnia 21 grudnia 2021 roku wzywające do zapłaty tej kwoty w terminie 7 dni od otrzymania pisma.

(pozew – k. 3-4v.)

Kurator pozwanego w sprzeciwie wniosła o oddalenie powództwa.

(sprzeciw – k. 48-48v.)

Stan faktyczny:

W okresie od dnia 7 do 8 sierpnia 2019 roku w G. przy ul. (...) pozwany naniósł na płycie boiska napisy o nieprzyzwoitej treści bez zgody zarządzającego tym miejscem (...) Centrum (...).

(dowód: prawomocny wyrok nakazowy z dnia 13.08.2019r. w sprawie II W 719/19 – k. 7)

W tym okresie (...) Centrum (...) jako jednostka organizacyjna Gminy M. G. posiadała u powoda polisę ubezpieczenia mienia od wszystkich ryzyk.

(dowód: polisa nr (...) – k. 6-6v.)

Koszt usunięcia graffiti z nawierzchni boiska wyniósł 11.079,52 zł. W toku postępowania likwidacyjnego powód jako ubezpieczyciel poszkodowanego uznał swoją odpowiedzialność za szkodę. Decyzjami z dnia 21 marca 2019 roku oraz z dnia 1 lipca 2019 roku przyznał i wypłacił poszkodowanemu łącznie wyżej wskazaną kwotę.

(dowód: akta szkody na płycie – k. 11, decyzje – k. 7-7v., k. 8, potwierdzenia przelewów – k. 7v., 8v.)

Powód skierował do pozwanego pismo z dnia 21 grudnia 2021 roku, w którym wzywał do zapłaty kwoty 11.079,52 zł jako roszczenia regresowego od sprawcy szkody – w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

(dowód: pismo z dnia 21.12.2021r. - k. 8v.)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił po rozważeniu całego zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda.

Oceniając zebrany materiał dowodowy Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować autentyczność przedstawionych przez powoda dokumentów prywatnych. Zważyć należało, że wymienione powyżej dokumenty zostały podpisane i nie noszą żadnych znamion podrobienia czy przerobienia. W okolicznościach niniejszej sprawy nie było podstaw, aby dokonując swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) odmówić im waloru dowodowego, tylko dlatego, że zostały złożone w kopii.

Natomiast prawomocny wyrok skazujący Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 13 sierpnia 2019 roku w sprawie o sygn. akt II W 719/19 stanowił dowód tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c.).

W przedmiotowej sprawie powód dochodził roszczenia regresowego określonego w art. 828 § 1 k.c. Zgodnie z powyższym przepisem jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania. Jeżeli zakład pokrył tylko część szkody, ubezpieczającemu przysługuje co do pozostałej części pierwszeństwo zaspokojenia przed roszczeniem ubezpieczyciela.

Oparcie regresu typowego na przewidzianej w art. 518 § 1 pkt 4 k.c. konstrukcji wstąpienia w prawa zaspokojonego wierzyciela powoduje, że ubezpieczyciel z chwilą wypłaty odszkodowania nabywa to samo roszczenie, które

przysługiwało dotąd ubezpieczającemu względem osoby odpowiedzialnej za szkodę (W. W., W. M., W. M., Prawo ubezpieczeniowe, s. 110; M. K., Umowa ubezpieczenia, s. 636; tak też SN w wyr. z 7.1.1972 r., I CR 12/71, OSNCP 1972, Nr 7–8, poz. 135; wyr. SA w Szczecinie z 29.9.2016 r., I ACa 310/16, L.; wyr. SA w Warszawie z 12.4.2016 r., VI ACa 217/15, L.; wyr. SA w Warszawie z 17.3.2017 r., I ACa 26/16, L.).

Przechodząc do szczegółowych rozważań należało mieć na uwadze, że strony procesu nie były sporne co do faktu zaistnienia zdarzenia szkodowego, a więc tego, że sprawcą szkody był pozwany. Zgodnie z art. 11 zdanie pierwsze k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Dotyczy to również wyroku nakazowego, który zawsze ma charakter skazujący [zob. C.P. K., Postępowanie nakazowe, s. 82; I. S., w: H. D., T. W. (red.), Kodeks, t. I, s. 81; na temat różnicy między wyrokiem nakazowym a nakazem karnym zob. wyr. SN z 29.4.2005 r., III PK 3/05, OSNAPiUS 2005, Nr 23, s. 373]. Bez znaczenia pozostaje, że sąd wydaje taki wyrok na posiedzeniu bez udziału stron (art. 500 § 4 k.p.k.) (T. Szancilo (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–458¹⁶. Tom I. Wyd. 2, Warszawa 2023).

Nie mniej jak wynika z treści opisanego wyżej wyroku czyn pozwanego stanowił wykroczenie, a nie przestępstwo, a zatem jego ustalenia nie wiązały Sądu w niniejszej sprawie. Mimo tego wyrok ten stanowił środek dowodowy, na podstawie którego Sąd, wobec niesporności tej kwestii oraz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności akt szkody, ustalił odpowiedzialność pozwanego za uszkodzenie mienia ubezpieczonego w powodowym zakładzie ubezpieczeń.

Odpowiedzialność pozwanego za szkodę znajdowała więc swoje unormowanie w art. 415 k.c., zgodnie z którym kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Niewątpliwie czyn pozwanego wyczerpywał znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 288 § 1 k.k., zgodnie z którym kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Uszkodzenie rzeczy to na pewno taka ingerencja w strukturę materialną rzeczy, która może powodować czasowe lub nawet trwałe ograniczenie jej dotychczasowych walorów użytkowych (J. Piskorski, w: SPK, t. 9, 2015, s. 356). Trafnie jednak podkreśla się, że uszkodzenie rzeczy nie zawsze musi się wiązać z ograniczeniem dotychczasowej funkcjonalności rzeczy, ale na pewno chodzi tu o taką ingerencję w strukturę materialną rzeczy, która powoduje szkodę tj. konieczność przywrócenia stanu poprzedniego (M. Kulik, Przemysł, s. 71, czy też I. Zgoliński, w: V. Konarska-Wrzosek, KK. Komentarz, 2016, s. 1213). W szczególności podkreśla się, że jeśli ingerencja w fasadę cudzego budynku ma miejsce bez zgody jego właściciela lub zarządcy i polega namalowaniu napisów, rysunków lub obrazów czy też na umieszczeniu tablic i plakatów, to w sytuacji, w której przywrócenie stanu poprzedniego będzie się wiązać z nakładami finansowymi, to takie zachowanie należy traktować jako uszkodzenie rzeczy w rozumieniu art. 288 k.k. (I. Zgoliński, w: V. Konarska-Wrzosek, KK. Komentarz, 2016, s. 1214) (R.A. Stefański (red.), Kodeks karny. Komentarz. Wyd. 6, Warszawa 2023).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należało uznać, że naniesienie przez pozwanego wulgarnych napisów farbą na całej szerokości boiska wymagało ich usunięcia. Poszkodowany był całkowicie uprawniony do przywrócenia stanu poprzedniego, a można wręcz uznać, że został do tego zmuszony, co wymagało poniesienia przez niego kosztów w łącznej kwocie 11.079,52 zł. Zważyć należało, że boisko jest miejscem publicznym przeznaczonym do rekreacji, a wulgaryzmy naniesione przez pozwanego narażają korzystających na niczym nieuzasadniony dyskomfort.

Powodowy ubezpieczyciel dokonał naprawienia szkody w ramach umowy ubezpieczenia i udowodnił dowodami przelewów, że wypłacił poszkodowanemu kwotę 11.079,52 zł na podstawie przedstawionego kosztorysu. Zatem w momencie wypłaty odszkodowania na rzecz powoda, roszczenie poszkodowanego przeciwko pozwanemu przeszło z mocy prawa na ubezpieczyciela.

Wysokość szkody również nie była kwestionowana i znajdowała oparcie w kosztorysie przedłożonym ubezpieczycielowi. Brak podstaw do twierdzenia, aby koszty te były zawyżone.

Mając na uwadze powyższe w punkcie 1. wyroku na podstawie art. 828 § 1 k.c. w zw. z art. 518 § 1 pkt 4 k.c. powództwo należało uwzględnić w punkcie 1. wyroku. Na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. powodowi należały się odsetki ustawowe za opóźnienie, ale nie od dnia wniesienia pozwu, ale od dnia 16 marca 2023 roku do dnia zapłaty. Wymagalność roszczenia uzależniona była od wezwania pozwanego do zapłaty. Powód dołączył do pozwu wezwanie pozwanego do zapłaty, ale brak jest potwierdzenia jego odbioru. Nie można było uznać, że brak aktywności pozwanego w procesie oznacza, że roszczenie nigdy nie stanie się wymagalne. Pozwany reprezentowany był w sprawie przez kuratora, który pomimo podjętych adekwatnych do okoliczności czynności nie zdołał ustalić adresu zamieszkania pozwanego. Kurator ustanowiony w trybie art. 143 i 144 k.p.c. działa na rzecz pozwanego. W niniejszej sprawie kurator podjął decyzję o wniesieniu dnia 17 marca 2023 roku sprzeciwu od nakazu zapłaty, mając na uwadze domniemaną przez pozwanego odmowę zapłaty za szkodę. Sąd uznał więc, że roszczenie stało się wymagalne dzień po skutecznym doręczeniu odpisu pozwu wraz z nakazem zapłaty kuratorowi (skuteczność doręczenia uzależniono od upływu terminu 30 dniu od daty wywieszenia zarządzenia o ustanowieniu kuratora w budynku Sądu tj. 15.03.2023r)